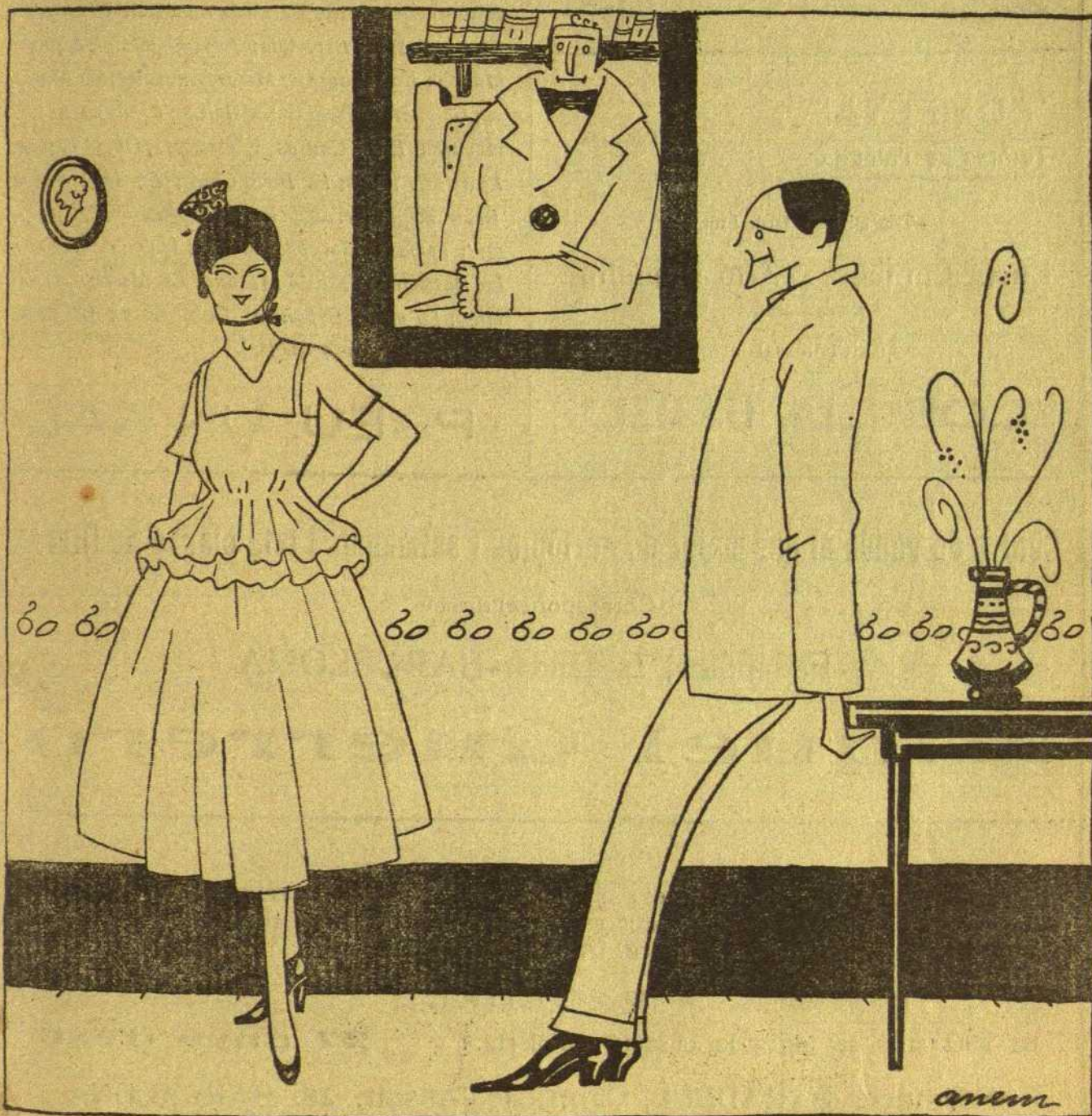

PAPIRU

—Quan jo era a Italia, bebia llet de Pisa.

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

El Rei dels Musics-Halls

Grans ovacions a

ROSARIO FARAON

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

'POMPEYA'

Temple de l'alegria

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Lucia Campos y Trio Riquelme

Exit colossal de

LOS LIA FRED

CUPLETS

del

"PAPITU"

(TERCERA SERIE)

contenint els cuplets amb la tonadade Cbulapona, Cbulapona; La Española; ¡Ay, Nemesio!; Manolo, Manolo; En el Ingenio; Mirame, mirame; Mi Mariana; Golondrón; Paso doble Gallito; Cbulapa soy; La marxa d'Eva; Causas y efectos; ¡Oh, el bacalao; Le dernier tango; La Bella Chica; En la Verbena; Besar no es pecado; El último cuplé; ¡Hay que ver!; Te has caído, chaquetón; El bueno de Guzmán; La Rapaciña; Vals de Maruxa; En Mieres del Camino; La mujer Española; Pues no es así; ¡Viva el Cbotis! La hora del té.

PREU: UN RAL

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

Ferlandina, 5, tenda.-BARCELONA

Miquel Guerrero

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 39
 Horas, de 10 a 1
 PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 ESPAÑA, trimestre Ptas. 2
 ESTRANGERO, 3
 Pago anticipat
 Dels treballs publicats en son responsables
 els seus autors.—No's retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

II

Quan la Rosina s'ha llevat les cames li feien figa sentia un zum-zum a les orelles com si escoltés l'interior d'una petxina, tenia mal de cap i encara estava més uilerosa que de costum. S'ha hagut de cofar amb un mocador. A l'entrar a «La Metafísica», tots els dependents han sonrigut amb malícia, amb aquella maula tant barcelonina de dissabte al vespre o de festa major de Gràcia. Un d'ells, en *Juanito*, més atrevit que'ls altres, per no dir més bandarria, li ha dit:—Hola, Rosina! Que no ho sab? Ara les noies de la seva edat totes aniran a cavall d'un aixugamà...

I ella ha enrajolat de sobte, perdent aquella circumstancial grogor tant pronunciada, que és en les dones com un color simbòlic del primer sant misteri de la pubertat.

—I doncs?—ha insistit en *Juanito*,—que li han vingut forasters a l'entresuelo?

—Ai, ai, que està de bromal! Per què ho dius?

—Com que me sembla que han sortit els pintors de l'escala...

—Vagi, vagi, despatxi'm i deixi's de romansos, que a vostè no l'entenc mai.

Aquest dia ha sigut per a la Rosina un gran dia. Sa mare ja li ha dit mentres esmorzava:

—A veure si ara posaràs enteniment. Ja ets dòna.

Efectivament, ja és dòna la Rosina, i se'n sent, i quan camina per l'acera avall fent via cap a l'obrador posa mesura i discreció en els seus passos. Fins ahir encara s'aturava davant l'aparador del confiter, avui no ho farà pas encara que li hagi de costar un petit esforç; però no ho farà pas, s'ho ha promès a ella mateixa. I a fè que aquell aparador era un encant per a la petita Rosina: aquelles pastes de nata, aquells tortells que semblaven corones reials, aquells cocos, aquelles *yemas*, i sobre tot aquell braç de gitano tant llarg i tant rodó i tant gitano!... Encara recorda amb una punta de vergonya allò que li digué un dia un estudiant acostant-se-li casi bé a cau d'orella: «T'agraden llargs aixís, cagarret? Quin esborronament, aquella bestiesal! Avui sí que no s'hi ha aturat pas. En canvi, aquella petita estona, perquè no passar-la ara davant de les postals dels *objetos de escritorio*? Ja era dòna, ja podia estimar sense amagar-se'n i a l'aparador dels *objetos* hi havia tot un joc d'*objetos* d'estimar. Sobres de color i paper de color, d'aquell color de rosa que només es veu en el paper dels *novios* i en les postes de sol dels quadros de l'Enric Serra, o de color blau que no sabs bé de tant blau que és si és paper de novio o de Mare de Déu, de Santíssima. Més enllà, paper d'una altra mena, amb uns ocellets que's donen el béc tranquil·lament com si haguessin pagat butaca de preferència en algun cine. A tocar el vidre, targetes amb vores de fístol per les xicotes que fan de modistes o diuen que

en fan; aquelles targetes que de tant en tant os donen i que totes acostumen a dir lo mateix: «*Fulana de Tal. Modas*», i presidint tot aquell bè de Déu de *objetos de escritorio*, un espatec de postals de *parejas*, que també serveixen per estimar i anar tirant. I quin *mostruari*! Hi havia *parejas* de totes classes. Dos que's miren com si es veiguessin menjar, dos més que sembla que estan a punt a punt de menjar-se, dos que ja es mengen. D'altres que ella torç el coll i ell adreça... jo què se lo que adreça. Més amunt unes altres que elles són a la finestra i ells esperen que'ls baixin... Tot un *mostruari* complet de joves i noies que estan en totes les posicions. La Rosina ha resseguit àvidament aquell àlbum obert d'escenes amoroses i ha sentit el mateix plaer d'ilemmeria que encara dies enrera experimentava cada vegada que veia en l'aparador del confiter els cocos, els *piños de palo*, els *palos santos* i els *tortells*, i en el seu cap, ja consentit pels forasters de que li parlava el dependent, hi ha sentit botre la sang encesa.

La petita Rosina ha pensat que li convenia distreure el pensament, i per a distreure'ls'ha posat a pensar amb una cosa trista. Què li ha costat trobar una cosa ben trista! A l'últim hi ha donat. Ha pensat amb si es morís la seva mare. Tot de sobte se li ha aparegut la visió de la sala-alcova de sa mare amb una pudó de ciri i d'àcid fènic i tot de dones al *recibidor* que parlen baix i es moquen, i ella tota endolada... Ai, què ha patit! Ha patit de debò un moment breu! Però, a l'embocar la Gran Via, les cornetes descarades i el trotar dels cavalls de la tropa l'han tornada sobtadament a la realitat. Passa la tropa, i què bonics els cavalls! i, què llunts i garbosos! I els soldats, què nous i què flamants! Però, sobre tot, els tinents, i dels tinents aquell moreno que se l'ha miradal... Ai, filla, aquell moreno amb aquell bigotàs! Ai, filla, què simpàtic!

Amb quatre gambades ha pujat al pis de la seva mestressa. Roja de galtes, tota tremolosa, ha trucat amb precipitació. Quan les altres companyes l'han oberta i l'han vista amb el mocador al cap, l'han abraçada amb joia, e-clafint grans rialles:—Mireu-se-la, mireu-se-la!

Ella ha quedat a vergonyida i s'ha assegut en son lloc. Li han caigut les estidores i ha pensat que potser el militar pensava amb ella.

—Dona'm el fill—li ha cridat la mestressa.

—El fill?—ha contestat ella.

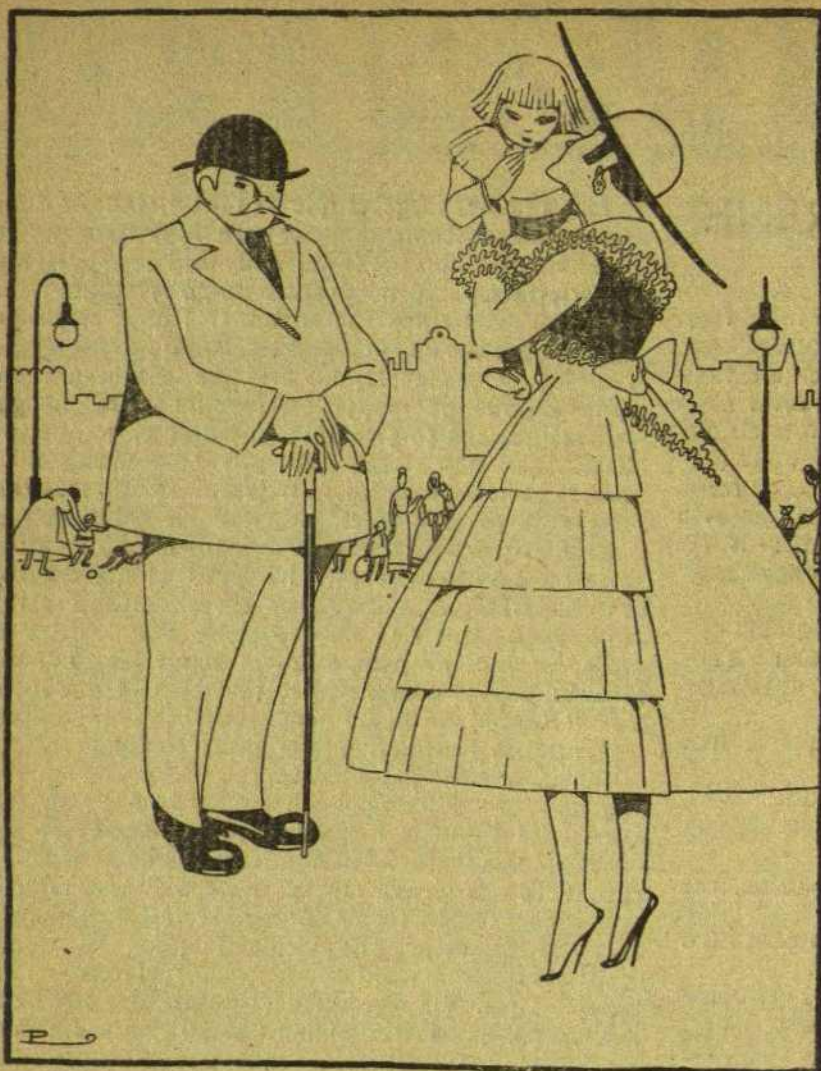
—Sí, dòna, el fill; si ara el tenies!

—No sé aon és doncs—ha dit tota torbada.

—No sabs aon és! Ja has perdut el fill? Sí que l'has perdut aviat!—va replicar solemnia la mestressa.

I totes les noies han rigut.

—Caram, senyor Narcís, com se li estira el nanol...

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias congeladas que nuestro imperturbable Buendía y Gassol nos envía por naipe desde el teatro de la Guerra (butaca circular, n.º 69).

Nota.—Buendía agradece en el arma los muchos telegramas de felicitación que se le deben haber enviado y que no ha recibido, sin duda por culpa del correo. Ya pagará algo cuando vuelva.

Jueves, 7.—¿En qué se parece el hermano de mi padre al verano? Ya podéis barrinar, ya, que no caeréis. En que *es-lio*. Ya somos en Rumanía, capital de Bucarest. No está mal. A mí me hace más pieza Reus, pero ¡qué carail no se puede matar todo lo que es gordo. En la estación no nos recibió casi bien nadie, porque íbamos de acónito. ¿A qué no sabéis una cosa de geometría? ¿Cómo se hace un círculo? Pues se reúnen varios socios, piden permiso, etc. ¿A qué no sabéis el colmo de un ministro? Yo tampoco. Paramos en una honda de mala muerte, que nos acana pafia con 20 por barba o por bigote. Nandu dice que la raspa le va

a la hora. Ya tendré que hacer un palmo de ojos si no quiero que me la fría. Disimulen: voy a hacer de cuerpo.

Viernes, 8.—He comprado un encendedor automático de los que se encienden a la última prueba. Pienso invitar a Rius i Rius para que venga a poner la primera piedra. El colmo de un barbero debe ser afeitar una barbaridad. Acabo de leer en el «Theisswendeikarrailminski» (que quiere decir «La Lucha») que los aliados han tomado la «Ofensiva». Yo venga buscar en el mapa, y... naranjas. No encuentro el pueblo ni buscándolo con candelitas. La dispesera, que tiene cara de pan de real, no quiere fiar y quiere que se le dé por delante. La he dado gusto. Las rumanianas van de aquello más a la hora. Las hay rubias, y morenas y castañas. Es raro, ¿oy? Ellos, los machos, parecen camálícos, sino que son pequeños y poco fuertes. He ido al teatro, donde hacían la ópera patriótica «Sherr Aphin Elpin Turerho». Me gusta más Bergés. ¿Qué hacen los aragoneses? ¿Barrila, verdad? Es el pueblo que tiene mas «mañas». Por muchos años ¿eh?

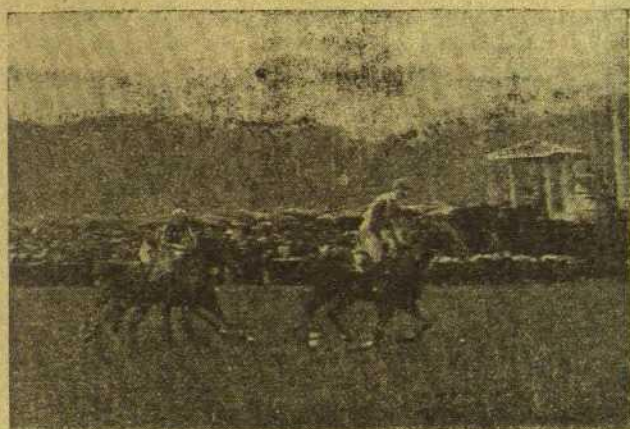
Sábado, 9.—¿Quieren que les diga un ejemplo de un animal de pluma? Un escribiente que sea un animal. ¿Y saben en qué se diferencia una mujer de una bicicleta? En que la bicicleta se hincha antes de montarla y la mujer al revés. ¡Hijitos! En la calle he topado con una manifestación guerrera. Todos engrescados baladreaban los manifestantes, y después ¡Viva la grescal hacían. A la cuenta no saben el pan que se da. Si hubiesen ido

de Herodes a Pilato como un servidor no estarían tan de lomo. Es aquello que dice un dicho que no recuerdo. ¿El colmo de un pescador? Tirar el anzuelo en un cajon de pimientos, para ver si pican. En la mesa he hecho ali con un bucarestino que es maestro de casas y que está hasta la cabeza de arriba de la cebolla guerrera. Yo le he dicho que todo está humeado y que hasta nos suben las camisas en Barcelona. Hemos llorado 12 minutos. ¿Conque Vila Marietas es antifuneral? Tócala y cuenta con mí, si hay setas.

Domingo, 10.—Llueve a botes y barrales. ¡Qué xáfago! Nandu hace el solitario. Yo, una vez, por no poder hacerlo estuve en la pierna 6 días. Lo hice de 250 metros. Os envío el retrato de una carga de caballería rumana en Khor Vera Dedalt. Hace esgarriñar ¿verdad? Estoy ensopido. Para reir he leído a Unamuno y los fondos de «La Vanguardia» y los discursos de Mir y Miró y la guía de ferrocarriles, pero ¡cal! Una bestieja tomada de la ciudad del Turia (como dice Opisso: si una fulana de déjame encender te invitara a conjugar el verbo «parar», ¿cómo lo harías? Pues «yo, pare; tu, mare; ell, fill...» Mañana tengo una cita. No penséis mal, cabezas cigraños, que no es sexual. Tengo

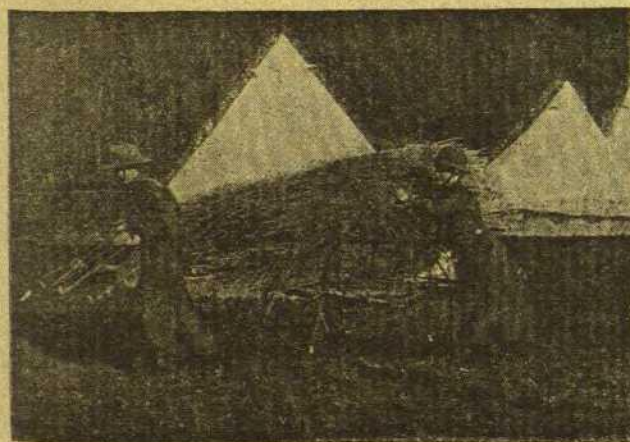
que garlar con un coronel del somatén marino voluntario, sobres el por qué siete sueldos Rumanía hace guerra de la buena. ¿En qué se parece Madrid a un cuchillo? En que tiene corte. Remitan pafias.

Lunes, 11.—Ya sé aquello. Rumanía ha ido a la guerra porque no quería llover. Ya os haré 5. A la cuenta, el gremio de betas e hilos tiene un hijo adop-

tivo que es diputado, y esto, que a primera vista no tiene relación con la cosecha del trigo de moro, ha dado por resultado que los francos subiesen con gran perjuicio de la riqueza pecuaria. En vista de ello, el Gobierno prohibió la exportación del jarabe de ponssem, lo cual motivó la huelga textil y la efervescencia de la magnesia; de ello a la guerra, faltó poco. ¿Lo han entendido? ¿El colmo de un senador por derecho propio? Ser jorobado. ¿Y en qué se parece a un hueso una comida de ayuno? En que falta carne. ¿Y por qué las mujeres no tienen esqueleto? Porque tienen «esqueleta». ¿Larra va al Poli? Ya veremos a Sánchez, el galán que parece un salta-mostradores y a la Purita, cada día más mona...

Martes, 12.—¿En qué se parece un martes a un jueves? En que los dos tienen veinticuatro horas. De mi parte poned una corona de 6 pelis (cobrad del

trozo) a la estatua de Casanova (no de Casanovas, como dice «La Piula»). Que se haga repicar Rocha. Ya me he desdecido de ser de Soria y envío al botavante

a Royo y a Paraíso. Esto sí: ¡que no me toquen la lengua! ¿Por qué los capitanes de barco tienen miedo a embarcar tropa? Porque a medio camino pueden topar con un «cabo». ¿El colmo de un impresor? Recibir mala impresión de los tipos que componen las líneas del ejército a'emán. Ahí tenéis (o allí...) el retrato de dos enfermeras del ejército peruano (que un día de estos se aliará) conduciendo el cadáver muerto de un difunto ya fallecido al Hospital para que le hagan la primera cura. Recuerdos a Prat de la Riba, el serio, y a Grañé, el sonriente.

Miércoles, 13.—Mal día. Estoy pasando un disgusto. Afigúrense que se me ha escapado el perro. ¿Que ustedes no sabían que habillaba de perro? Verán: ayer a entrada de obscuro se me acostó un gitano y me enseñó un perro pedador que de cara parecía a mi sastre. «¿Cuánto queréis?» hago yo. «Un nabo», hace él. Hacemos toquemos y toquemos, y arriba cartones. Pero ¡hijitos! Al llegar al replano de la escalerita, pone piernas al cogote y de verano. ¡Estoy más enrabiado! ¿En qué se parece el amo de la casa a Dios? En que no se le puede ver. Nandu ha salido para ver si encuentra el perro. Tiene buena nariz. ¿No sale ningún otro diario? ¡Caramba, con la falta que hacel

OH, L'AMOR!

En Nandu i la Quimeta
o ningú es mor si Déu no vol

(Cas històric.)

I.

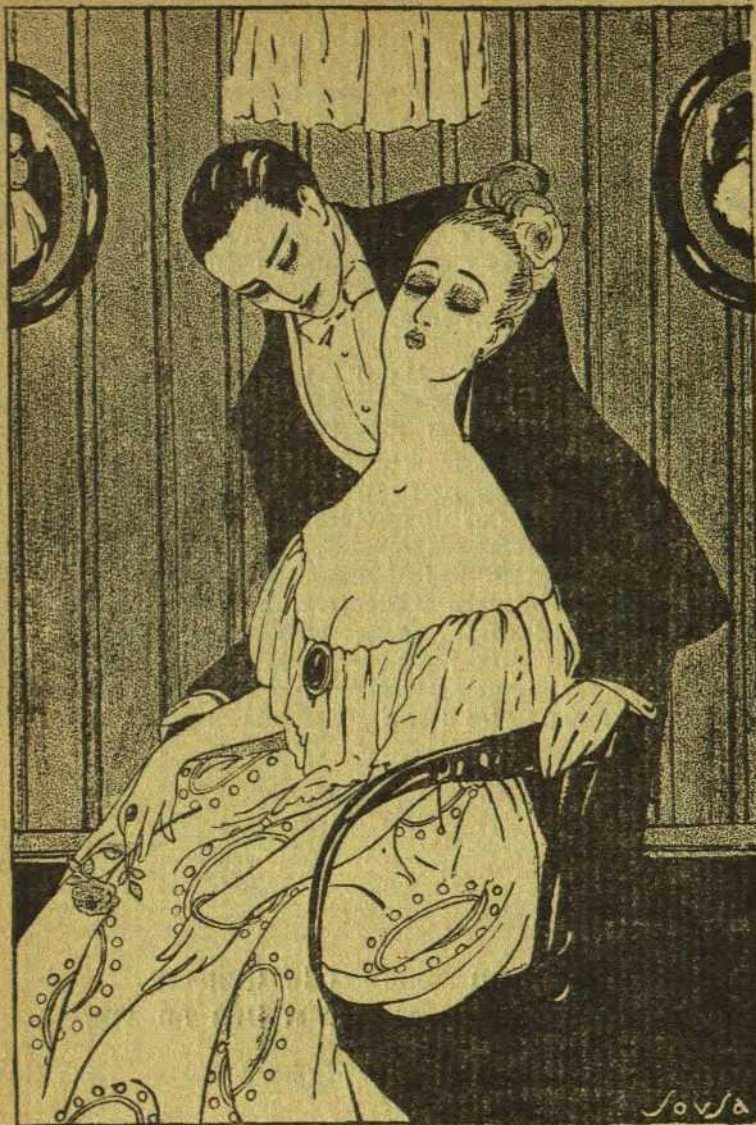
«Estimadu Nandu: Ya es bien bien allegada lha ora, que enllestimos quan este tormento que nos rrocega el curasón. La mare, Nandu, tu lo sabes como dos y tres hasen cuatro y ella misma te lo díju, el día que fuimos a la Fuente Trobada, con todas las letras del calendari. Todo es inútil y cuando la mare dise que no es más dura que cordero de Caradediós. No quiere que ma llesves al tálamo, porque dise que yo, aunque sea de San Pere de Riudeviltles, puedo tener más pretensiones y espirar al menos a un empleado del escorxador, o a un bombero de los que mandan. No quiere que demos el tom por la iglesia, ni que nos tiren trona abajo. La mare pasa por todo, incluso que mayas llevado a la fonda del general Prim, porque dise que aber quien es de las del barrio y de mi edad que puede motejarme con las letras mismas que servidora le puede a mucha horra y muchas gracias a Dios, devolverse las como pimienta.

Nandu, yo estoy desesperada y no se quaser. Lo ca tu dicas ajo.

Tidolatra tu

QUIMETA.

Calle dels Brincos, número 6, 4.º piso, 3.ª puerta.»

—Diuen, Lluís, que'l seu nano es tant matiner?
—Ja ho crec! Se m'alça a les tres tocadés...

II

«Cerida Quimeta: Las cosas han arrivato a un punto, que no tenemos más remedio que poner fin a nuestra mísera existencia. Sí, nos mataremos...»

Una veu.—Nandu!

En Nandu.—Manil...

La veu.—Puja aquestes dues bombones d'aigua destilada.

En Nandu.—Voy. (En Nandu baixa al magatzem de la farmacia, lloc on se desenrotlla el segon capítol d'aquesta historia. Pausa. Puja a la botiga l'amo. S'acosta al taulell i lo primer que llegeix es la carta començada per en Nandu. Al costat d'aquesta hi ha els gargots que ha enviat la Quimeta.)

L'amo.—I ara?... Que es vol matar el Nandu?... Ximple!... Ja't dic jo, que aquests moços que corren... Vigilarem, i els hi esguerrarem el marro.

III

Quimeta.—Està tot a punt?

Nandu.—Sí.

Quimeta.—I el varenu?

Nandu.—El tinc al quarto.

Quimeta.—Demà diumenge?

Nandu.—A les quatre de la tarde.

Quimeta.—Tuya o de la muerte.

Nandu.—Aixís m'agrades, castiça!

IV

L'amo, en el quarto de'n Nandu. Ha trobat l'ampolla. Ximplés!—diu—ja veureu quina una vos en preparo.

Agafa l'ampolla del varenu de'n Nandu i la canvia per una altra.

V

Som al diumenge. Quarto d'una fonda. Hora, les sis de la tarde. La Quimeta, en braços de'n Nandu. Han donat ja l'últim adeu al carrer.

Nandu.—Apa, beu.

Quimeta.—Primer tu.

Els dos.—Tots dos.

Nandu (beu).—Ja està.

Quimeta.—Ja és a dins. (Ja ha begut.)

Nandu.—Abraça'm fort i esperem que's presenti la seca.

Quimeta.—No patirem gaire?

Nandu.—Gens.

Quimeta.—Trigarem gaire?

Nandu.—Dins d'un quart ja haurem fet l'ànec. Adeu, món!

Quimeta.—Nandu?

Nandu.—Que...e...e...e...?

Quimeta.—Que ja ets mort?

Nandu.—Si ho sóc, no ho sé; però lo que tinc és un mal de ventre que'm reventó.

Quimeta.—I jo!

Nandu (aixecant-se del llit).—No't moris, i espera'm, que torno tot seguit...

Quimeta.—No; deixa-m'hi anar a mi primer.

Nandu.—Ves i no triguís...

Quimeta.—Apa, ves-hi, que jo crec que hi tornaré.

Nandu.—Vaig desseguida.

Quimeta.—No'm puc aguantar...

Nandu.—Ni jo...

Quimeta.—I que no hi hagi més que un lloc per a buidar...

Nandu.—Guita, cuita!...

ESCENA FINAL

La Quimeta, fluixa de molles, va dir a una que'l diumenge se suicidaria. A l'amiga li va faltar temps per a dir-ho a la mare de la futura víctima. La mare va anar a la farmacia, cridant: «Són morts, són morts!...»

L'apotecari no feia més que riure. Finalment, l'apotecari va confessar a la mare de la Quimeta que havia canviat als aspirants de suïcida el veneno per una purga d'efecte immediat i continu.

A les vuit de la nit sortia la parella de la fonda, sense poguer-se aguantar.

Als nou mesos no hi havia més remei que casar-los.

El secret

El fet que anem a relatar va passar en la nostra ciutat, an en Ricard, un jove de 25 anys fill de casa bona. El xicot, potser ja avorrit de la mal prou alabada vida de solter, va tenir, segurament en divendres, el mal pensament de casar-se. Com és natural, un dia empenqué al seu pare en un moment que aquest es trobava sol al despatx, enraonant-li aixís:

—Mira, papà: tinc ganes de casar-me i espero que tu no'm negaràs el permís, puix me sembla que la meua edat m'ho consent.

Els llavis del pare feren la mitja rialla i contestà al seu fill:

—No'm podries donar una nova millor; precisament ho esperava; aixís doncs, pots tirar endavant.

En Ricard, amb aquesta bona acollida, va contestar:

—I suposo que la que he escollit per esposa no't desagradarà; es la senyoreta N., que tu ja coneixes.

Ni que li haguessin portat la nova de que s'havia arruïnat hauria canviat més el semblant del pare, i, ensorrant el cap entre ses mans, medità un moment i amb veu resolta digué:

—No pot ser, casa't amb qu' vulguis menys amb la que m'has nomenat.

Figureu-vos el trastorn del noi al veure els seus plans per terra, i suplicant i a voltes exigint voltes que'l seu pare li digués el per què d'aïtal negativa, mes sols obtenia per resposta: «No pot ser; és un secret!»

Tants foren els precés de'n Ricard, que al fi son pare es va decidir a dir-li:

—Si em guardessis el secret...

—Ho juro!

—Doncs bé: la que vols per muller... és la teua germana!

—Si aquell xicot no s'apoya en una cadira, ben segur que hauria caigut a terra; tant gran va ser l'impressió que li causaren les paraules

que acabava de sentir. Abaixà el cap, girà cua i sortí del despatx.

Passaren els dies i en Ricard no se sabia empassar les reveladores paraules del seu pare. Tant de mal humor estava que la seva mare ho conegué, i preguntant-li la causa, en Ricard contestà:

—Rès, coses de la joventut.

Mes tant intrigava a la mare el canvi que havia fet el seu fill en pocs dies i tant va insistir per conèixer la verdadera causa d'aquell estat, que en Ricard, trencant el jurament digué a la seva mare:

—Vas a sapiguer tota la veritat.

I li explicà tot lo succeït entre ell i son pare.

Quina no fou la sorpresa del noi quan en lloc de veure a la seva mare arrugar el front vegé que acollia ses darreres paraules amb una forta rialla, mentres exclamava:

—Si és això sol, fill meu, et pots casar ben tranquil: tu no ets fill del teu pare!...

Epigrama

Una noia gallinaire
qui és casada de nou,
me deia que molt se cansa
havent de tocar tants ous.

—Mira, el faig entrar i no tinguis por de rès: és un que lo que trenca ho paga.

Agraiment

HIR en un cafè de la Rambla, vaig tenir ocasió de parlar amb Mr. Iothphot, cèlebre explorador de l'Àfrica Central, on deixà la seva cama dreta.

Mr. Iothphot, a canvi d'un *doble*, va contar-me com havia sigut que en el seu còs hi faltés membre tant im-

portant.

—Una vegada—digué,—vaig agafar unes febres de lo més mala sombra, i després de caminar 3 mesos, vaig anar a parar a una tribu de lo més frèsteg que circula. Vivien de la carn humana, i al veure'm varen ballar d'alegria com si haguessin tret el bè. Mes l'amor em salvà. La filla del cacic de la tribu, l'espantosa Rtttsst, va enamorar-se de mi fins al moll dels ossos i va cuidar-me, i va curar-me les febres, i, lo que és més d'agrair, va obtenir del seu pare que'm deixessin anar sense passar per la dentadura de negre. Jo, allavors, agrait i recordant-me de que era un cavaller, vaig creure del cas fer un obsequi a la meua horrorosa enamorada. Mes, què regalar-li si no tenia res que valgués deu cèntims? Pensant, pensant, hi vaig càurer. Ja tenia un regal, que estic segur que li agradaria. I un dia decidit, vaig tallar-me la cama dreta i vaig enviar-la, amb una sentida dedicatòria, a la meua salvadora. Se'n devia llepar els bigotis...

Vetaquí com va quedar coix el valent Mr. Iothphot.

La venjança de la Pona

A Pona era una xicota d'uns 30 anys, que servia a casa els rics senyors de Goma Estreta. El fill del senyor, que era més calavera que l'esqueleto de l'amante de Teruel, va camelar-la i... En fi: que les nits d'hivern són

molt fredes i dos sempre estan més calents que un.

Mes un dia el senyor de Goma Estreta va sentir remor nocturn. Es llevà, agafà el revòlver, i... oh, sorpresa! descobrí el marro. Mogut pels seus principis moralistes (o potser per no haver pogut aconseguir de la Pona lo que'l xicot havia disfrutat) despedí a la minyona, diguent-li el nom del porc, o millor dit, de la truja.

—Indecent! Desvergonyida! Porcal Bacona! Berral Tocinal! Marranal! Truja! Pervertir-me el meu noi...

—Ai, sí, pobriçó! Comprí-li uns caminadors a l'àngel de Déu! Com si li tinguessin d'ensenyar el camí!

—Arri allà, pu...ssa!

La Pona en deixà anar uns 300 de recaragolats i abandonà la casa jurant venjar-se.

A l'endemà, la família estava reunida a taula, esperant an el noi, que no tornava. Toquen les dues i diu la «mamà»:

—Mentres aquella mala sort no l'hagi engatuçat!

—Ca! El noi no bada. Més aviat que no li hagi fet una trastada...

En això entra el bordegàs, amb la cara alterada i la veu tremolosa...

—Papà! Mamà! Sang! sang!

—Aon? Què? Parla!...

—Sang! s'han c...agat al replà de l'escala!...

Era la venjança de la Pona.

Amor a l'americana

New-York s'ha vist una causa que ha fet sensació. L'advocat defensor provà que Emma Scader era innocent de l'assassinat de Mr. Pitt, a qui va enviar a l'altre barri en defensa del seu honor.

El fet va passar, segons el «Brusi» de per allí dalt, de la següent manera: la xicota s'estava vestint en el seu quarto de l'hotel, quan la porta s'obre de sobte i apareix Mr. Pitt. La noia es tapà, avergonyida, la cara amb el pany de la camisa, doncs l'invasor, que venia del quarto del costat, anava en panyos «menors».

—Oh! Per fi!—feu Mr. Pitt.—Alguna volta teníem que trobar-nos sols!

—Sortiu, desvergonyit!

—Anar-me'n? Oh, no! Ja sóc aquí! Seràs meua! T'estimo!

Allavors, Emma, veient-se perduda, agafà el revòlver de la taula de nit, pim! pam! pum! i un difunt per enterrar.

El Tribunal, commogut, l'absolgué. Els diaris li portaren els retrats. Els redactors la miraren amb respecte. Els marits la presentaren com a model d'esposes...

I és que ningú pogué averiguar mai que l'excèntrique Emma Scader havia dormit la nit abans, fent la mar de brometa, amb Mr. Pitt, i que si a la matinalada li despatxà els passaports fou perquè sabia que era molt boca-moll i no se sabia estar de fer-ho córrer.

Les americanes són molt excèntriques.

Bon cor

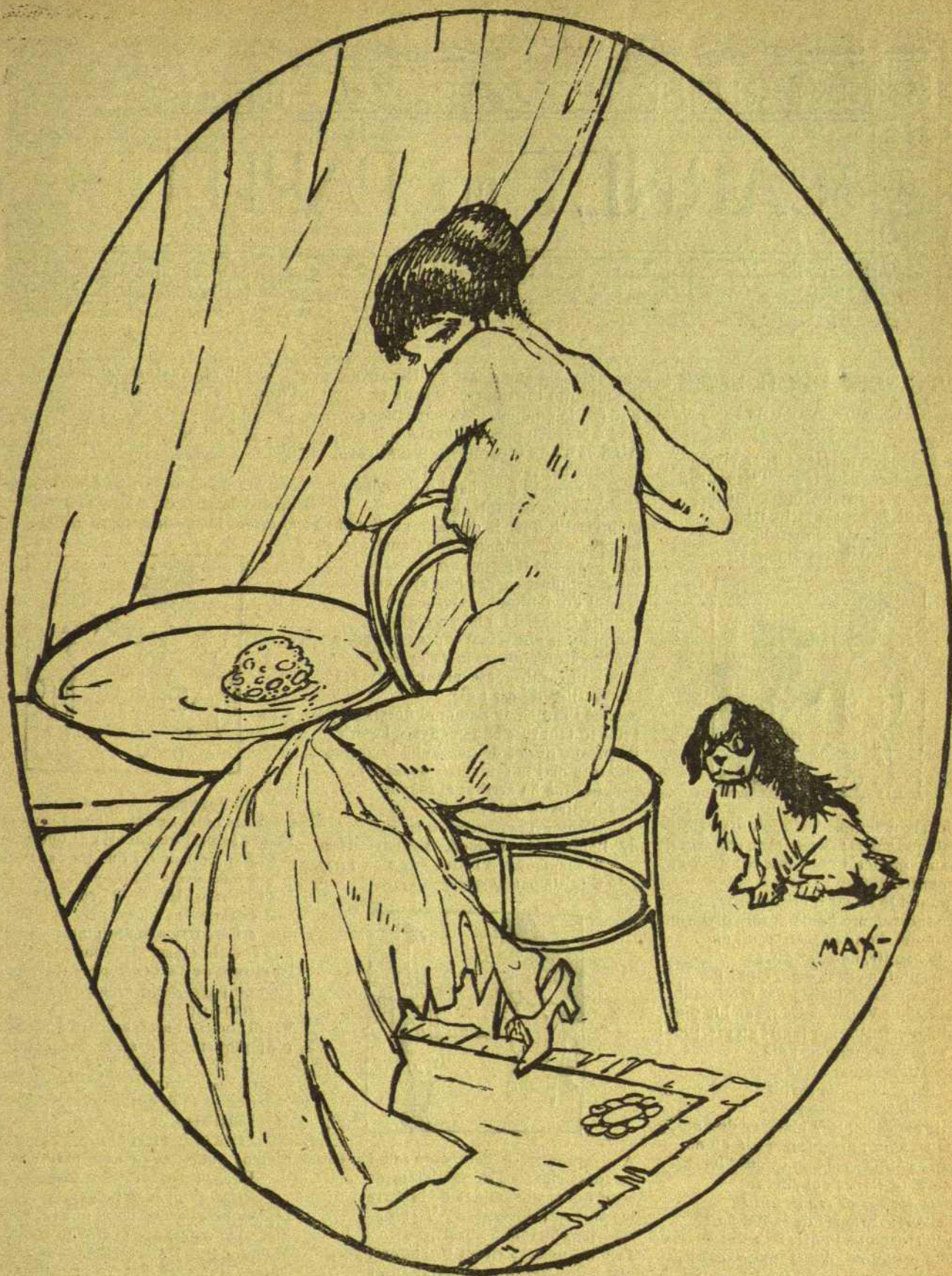
La senyora Roseta era una bondadosa senyora que tenia un fill de 16 anys més murri que la tinya. Mes la senyora Roseta era una «maraça» i no veia cap de les trapaceries del seu noi.

Un dia la senyora Roseta ens alabava alséu xicot, pintant-lo com un ser bondadós i caritatiu.

—Mirin si té bon cor, que cada diumenge em demana un duro per a donar-lo a una velleta que ja no pot treballar...

I nosaltres, està clar, férem el pagès, no volguent-li dir que la velleta «de marras» era mestressa d'una casa de senyores.

Tampoc ens hauria cregut!

—A cada nou amor hi passo l'esponja de l'oblit.

CARNET DEL PAPITU

ELS GRANS PROBLEMES

EL PROTECCIONISME

Vetllant pels interessos del treball nacional, les forces vives varen confeccionar a favor d'Espanya, fa temps, un aranzel proteccionista. Per ell, la nostra industria no's veu tant competida per l'industria estrangera,

que ha sigut sempre un enemic terrible. Pro els que han fet l'aranzel de referencia no han completat llur obra com devien; per lo tant, el PAPITU, que també té ribets d'economista, té el sagrat deure de dâ el toc d'alarma en benefici d'una industria, digne de gaudir, com les altres dels aventatges del proteccionisme. Sabeu a quina industria em refereixo? No hi caieu? Valga'm Déu, sembla men- L'industria del amor fàcil i alegre [tidal és la que en aquest dia nostra valenta ploma i ben trempada inspira, car l'amor, a nosaltres i a tots els escriptors masles de fibra, ens fa trempar, no solament la ploma *sí que también el mango*, i com diria un poeta de llarga cabellera, *las siete cuerdas de oro de la lira*. Sí, senyors: l'aranzel de la duana és la barrera que l'entrada priva a molts productes d'estrangera marca que en la nostra nació també es fabri- pro en l'aranzel de marres [quen; no existeix cap partida

que defensi l'amor castig d'Espanya dificultant l'introducció d'articles que fan la competència més ruïnosa a les meques indígenes. Això és d'una injustícia tant palmària que'ls nervis ens excita; per què hi ha d'havè indústries que siguin protegides, mentres l'industria de l'amor a Espanya no té la protecció que ella deuria? S'imposa una reforma arancelaria i des d'aquest carnet fem una crida al Foment, a la Cambra de Comerç i a la Agrícola, i a quantes entitats d'ordre econòmic representen aquí les forces vives i que amb perseverancia vetllen de nit i dia perquè l'industria nacional floreixi i per lo tant tots ens guanyem la vida. Precisament des de que hi ha la guerra més que mai la reforma's necessita, perquè ha arribat al màxim l'entrada dels articles d'amor que procedeixen de Bèlgica, de França, d'Àustria-Hongria, d'Alemanya, d'Itàlia i de tots els països que s'atencen.

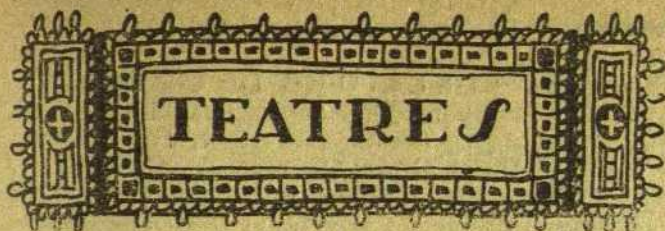

Aquesta entrada de cocots i meques de totes classes i de tots calibres a les pobres buscones de la terra les porta al desespero i la ruïna. Però creiem nosaltres, amb els nostres ribets d'economistes, que a les aventureres estrangeres es just que se'ls hi apliqui una tarifa, puix elles són productes

amb els quals se fabrica l'amor, i per lo tant es necessari que en l'aranzel s'inclogui una partida que indiqui el dret d'entrada que han de pagar les meques referides, puix és fer, no hi ha dubte, considerant que som proteccionistes, una mala partida a les de casa el no fer la partida que s'indica.

No paguen drets d'entrada totes les pells de fòra que'ns arriben? Doncs la pell de cocot, per què no paga si és una pell de les que més abriguen? Nada, nada: s'imposa el dret arancelari de les ties estrangeres que vénen a Espanya a fer la guitza a la soferta classe de tomàquets en el ram de l'amor especialistes. Que no passi cap uta la frontera sense que'l celós vista li col·loqui el marxamo en el llombrigo o un xiquet més avall si es necessita, i a la dona que's trobi sense aquest requisit en la península, que se la decomisi, i així serà possible evità el contrabando d'amor que a les de casa perjudica. Després de tot, les nostres estan molt instruïdes i fabriquen l'amor igual que a França, fent unes filigranes que'ns encisen. Vinga, doncs, la reforma arancelaria que avui el gran PAPITU preconitza; fem-la pel bé de nostra industria eròtica, que'ns ho reclama així el patriotisme.

La gent de bastidors comença a fer brega. En *Eldorado* han tingut la bona pensada de fer comedies, i fins aixecarem una estatua a l'empresa «Bohemia» el dia que's deixi de fer pel·lícules, que els teatres són pels comedians i no pels *Charlots*. Cada cosa en el seu lloc, que és el nostre lema. Han inaugurat amb «*El Matrimonio interino*», fet per en *Portes*, actor de molt bones condicions i que fa, sense òs, més de cent kilos.—En el *Tívoli*, la *Blanquita Sudrez* ens ha cantat uns cuplets que lliguen perfectament amb els incandescent pensaments que brollen de nostra casta imaginació al contemplar les cames de la *Blanquita*.—En el *Poliorama*: en *López Alonso*, en *Larra*, la *Roca*, la *Mareca*, en *Messeguer* (l'elegant de la companyia, que desperta passions des de les files d'orquestra a les Rambles), ja faràn bon foc.—Finalment, en el *Novelats* en *Paquito Morano*, l'actor de més geni i de més mal geni que hi ha en el món, encara que lo segon diuen que és llegenda, se proposa fer totes les estrenes, des de les del dia fins al any 9999 abans de J. C.—De lo que vagin fent, ja'n parlarem.

TOROS

Abundor

—Estàs «risueño», Llàstics...

—Es que'l *cuarento* em supura, fill meu. Es que se m'aixamplen les potencies al veure altre còp en el *pantalón* de l'*olvido* als *Charlots* i *Llapisseres* i *Sagues* i demés mandanga, vatú la sogra de *Caifàs*! Es que ja tornem a tenir toro en abundancia i un hom pot confiar, si té patxorra, en veure una tarde bona del Gallo...

—Sí que hi ha hagut bellugadica...

—Una i una que'n fan dos, i dos més que *ensuman* quatre. I si vols que *mengui* te'n faci un xic de *verbigracia*, para orelles. Comencem per aquella en que en Gaona va quedar com si fés pel·lícula. Allò era art del castiç i onguent del còp. Només et diré que li varen donar les orelles, la cua i el sagí de l'animal! Els toros, d'Aleas, si fa o no fa com la sogra que pateixo, poso per *catàstrofa*. En *Pacomio* i en *Silvetti*, que acabaven de sortir de la passa, ensopidots, vatú la gargamella d'un llorol i anem a lo dels baturros, on en *Ballesteros* va ficar la banya en el forat de fer-se donar una orella i l'*Algabeño* n.º 2 va matar com un metge novell, i el bestiar va acordar fer el manso i en *Rius* i *Rius* va lluir sa *sonrisa* i uns quants *maños* varen cantar no sé què allà al fons de tot del cubell i la musica va enfitar-me de *joticas* i un servi-

dor no va poder frenar i també en va encolomar una al vel del costat, que era de *Ricla* i tenia l'halè pudent. Escolta-la, que és regalessia:

Porque tiés a Ballesteros
presumes mucho, mañico.
¡Ridiós! si vieses al Sacas
cerrarías pronto el pico.

—I el diumenge?

—Catxaça, noi gran, que després d'una cosa en vénen dues, maleitsiga la llet d'un congre! Treu-te la gorra, que parlo del Gallol! Només et diré que *divino*. Que va tenir canguis i va saltar 19 voltes la barrera? Es veritat, mes, amb quina elegancia! Que va matar a lo barrut i com qui reventa floronsos? Això és intel·ligencia. Que va gastar mandra, i només va fer sis *floreios*? Sí, pero... Vajal! Que és l'únic, me caso amb la Divina Comedia! Al seu costat, què és el Gaona? Un indio que ho xafa molt rebé i res més. I el Flores? Un minyó que promet, i gira full. Lo que hi ha és que'l públic no és castiç i no sab apreciar allò del «guillem», que fa torerol. I ara, per acabar et diré que en *Gavira* va quedar com aquell a les Arenes, en *Pacorro* va agradar més que un palo de Jacob per postres i que en *Joselito* amb el temps arribarà lluny. I si agafa el tramvia, calcula!...

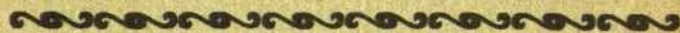
—Aixis, doncs...

—Que això de la guerra *europèia* i que'l pa s'apuja i que les clavegueres puden, enriu-te'n. Mentres no'ns falti la nostra banya de cada festa, vatú el moll del carbó!

Epligrama

Un nen, un xiulet tenia
que hi jogava prou content,
però una volta, sa mare,
per passar un xic el temps,
li va pendre, i amagant-lo
l'hi feia cercar. El nen,
cremat perquè no'l trobava,
cridà amb tota bona fè:
—Papa, vingui, que la mama
no sé on me fica el xiulet.

ATENCIÓ

El prop-vinent dia 20 sortirà l'esperat

Número Extraordinari

dedicat a la simpàtica i barrilaire classe de

VIATJANTS DEL COMERÇ

Serà cosa grossa, com totes les nostres coses, i només valdrà

15 cèntims...

Ja ho saben, doncs: el vinent dimecres...

—Oh, és una moça molt trempada!
—Ahi Per una trempada donaria tot lo d'aquest món.

MOTIUS

DE LA RIERA.—Tablado, Penjolla, Curro, Pistracas, Bullida, Garrut, Malamoça, Mig Duro, Carbassot, Panzona, Pulisó, Espitjagó, Badejo, Mengem, Galatet, Parxe, Pau Xupa, Ardits, Mitges, Pinxo Tres Xavets, Seba, Panaretas, Murmut, Secu, Cap i Culi, Pau de la Banya, Xeru, Content, Rateta, Conchas, Santa Sidru, Cent-abres, Maneta, Zepis, Cap i Chot, Camicolas, Tallet, Xato, Pucha, Netus, Petit de la Menons, Casulans, Marrons, Figueretes, Nena del Jueu, Xaxu, Sis i Parenostres.

DE CAPELLADES.—Alerta, Bunyegas, Baioneta, Becu, Bufó, Bardisa, Banyut, Butons, Careto Ploricó, Cap de Motllo, Cremat, Cargolets, Carinyoso, Cols, Cap de Suru, Clot de Ruc, Cabra Boixa, Espanta Baillets, Fasolet, Fonso de les Camises, la Fafia, Gats, Gujareta, Mocallanties, Marranxet, Malait, Mauco, Marisols, Met, Panarra, Pitxa Fort, Pau-Miola, Pica-teia, Puta Blanca, Pamela, Penitent, Plats i Olles, Rana, Roba Palla, Siguemí, Serilles, Salta Timbes, Sangra,

Sabatones, Nasitu, Nanu de la Berra, Tall de Conill, Talla-rama, Xixella.

DE LA POBLA DE CLARAMUNT.—Colom, Cunill, Puça, Drac, Llebre, Perdigot, Llopet, Gat Negre, Frare, Cristi, Bisbe, Sense Orella, Cul i Potes, Tres cuarts d'home, Borní del Pisoli, Cap d'Anyell, Pota-Pla, Garrell, Ulls de Vidre, Cap de Moro, Tartamut, Cap Gros, Llagrimós, Pixa Llits, Cagarrina, Caga Medalles, Merdetes, Merdegada, Cagarroserio, Gabinetó, Tota Feina, Abogat dels Pobres, Reclam, Fiscorn, Desori, Viuda Alegre, Tarram, Pela i vint, Matxota, Quirra, Pa i Gana, Pa i Nous, Pa Torrat, Negre, Noche, Bitxet, Barba de Pellings, Morro Fresc, Pegadets, Totarotot, Pasen Alts, Cintu de les Burres.

La lligacama

N Lluiset Tòtil va fer una conquesta. Així ho comunicà als seus companys de penya del cafè de les «Tres Alegries».

Mes no's pensin una conquesta vulgar, una d'aquelles de tant ne vols, tant te'n daré. Segons ell contava, es tractava d'una casadeta jove, honrada i recatada, que havia caigut víctima del seu físic...

Els companys, que sabien lo tímid i poca cosa que era en Lluiset, no se'l van creure, diguent-li de pàvero per amunt. El xicot, cremat, comparegué al cap d'uns dies al cafè amb cara de triomf.

—Avui os porto una prova de la veritat de la meua conquesta. Anit, de prés d'un ratet de... d'esbarjo, sabeu?... li vaig fer córrer una lligacama... Aquí la teniu...

I ensenyà, satisfet, una lligacama de color rosa, amb floretes de colors. Mes, calculin la sorpresa de'n Lluiset al sentir que tots els companys deien a chor esclafint en una forta rialla:

—La lligacama de la Lulú!

En Lluiset mai més va volguer tractar amb dones.

LA SETMANA ENTRANT...

podràn llegir els xamosos motius de **BANYOLAS**, terra del llac i patria adoptiva de'n Darder; de **SANTA COLOMA DE FARNÉS**, terra de gresca i de barrila i els dels **COLOMISTES DE BARCELONA** (districte 2.^{on}). Tot triat i remenat!

Petició social

DIUEN les cròniques que un any dels de l'antigor es varen reunir a

Tremp, en solemne congrés, dones de tot arreu per a dirigir al Pare Sant una súplica que volien fer arribar fins a les regions celestials.

La petició no era altra que la de que Déu Nostre Senyor concedís el favor de que'l còs femení fes tot ell olor, ja que té certs indrets — potser els més buscats — que fan un tuf no del tot agradable. Les dones trobaven que no estava bé que una obra d'art com és el còs de la femella tingués flaires poc agradoses i demanaren que fossin aquestes substituïdes per un delicat perfum de roses o de violeta...

Diuen les cròniques que la petició arribà al cel, i que sant Pere, al llegir-la, s'hi va fer un panxó de riure i que Déu Nostre Senyor va desestimar l'instància.

Es lo que digué el porter celestial, comentant la pretensió de les dones de la terra:

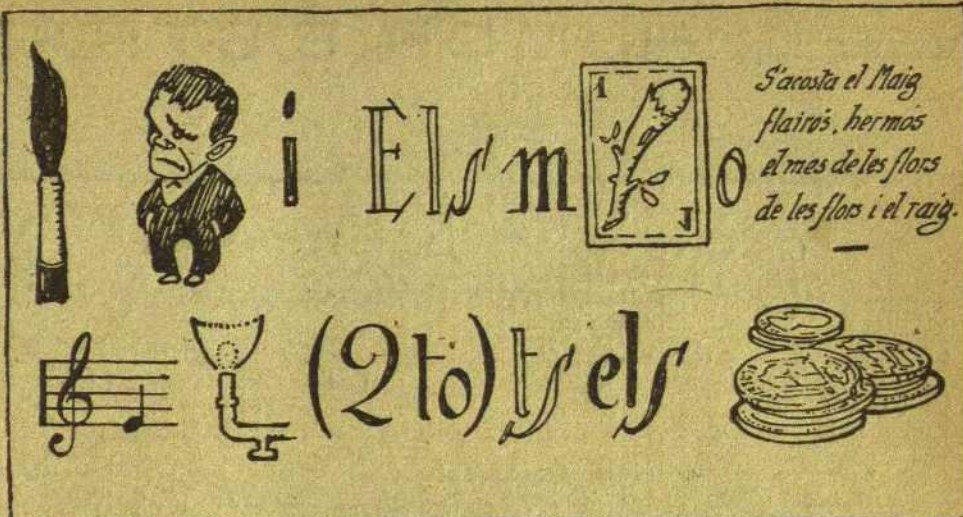
— Si ara els indrets pudents són la perdició dels homes que sense escrúpols s'hi amorren, que passaria si fecin la suau i delicada oloreta que demaneu?

I vetaquí com tot segueix igual.

Sardinópolis: Realment vostè es incansable. Renoi, si fos meucal Es faria d'or. — *Un fastigós:* Ecolicuà. — *Un graner que té les faves grosses:* Redena i quin ull té vostè! — *Chapt:* Aixís ens agrada la gent: treballadora. — *Arvalgar de Medcampia:* Tot és molt caio. Per què no ens en fa de grossos? Ens daria molt gust. — *Viscaya i C.ª:* Per contes de tiradora ha de dir estreta, que no és pas lo mateix. — *Napier:* Donem les expresions amb aquella satisfacció. Les hi tornem amb ídem. — *Viski:* En farem ús i no s'hi adormi. — *Lluc Brut:* Rebut el treball, que és descaxipiporant. Records al cafeter de Dalt. — *Somina:* Vagi a enganyar pagesos! Que's creu que venim de l'hort? — *Dr. Lleparoscas:* Te més raó que un sant. Mes, què hi vol fer si un servidor té tant mala lletra! Endevinat. — *Carinyo:* Ai, si! No'm sofoquil. — *Filet del C.:* Encara que innocentot, ho aprofitarem per un quènto. — *K. Gar Ada:* I que està de llomillo, vostè! Records al barber de la placeta. — *P. Pet:* Es una peça massa llarga. Ho farem a trocets i ho darem al gran Llásticos. — *R. S. M.:* Endevinat. Quin ull! — *P. Porta:* Mil mercès i molts anys de vida i de calaix. — *Papa Figues:* No sabem que fos «poïeta». Ho celebrem. Lo altre,

GEROGLIFIC N.º 45

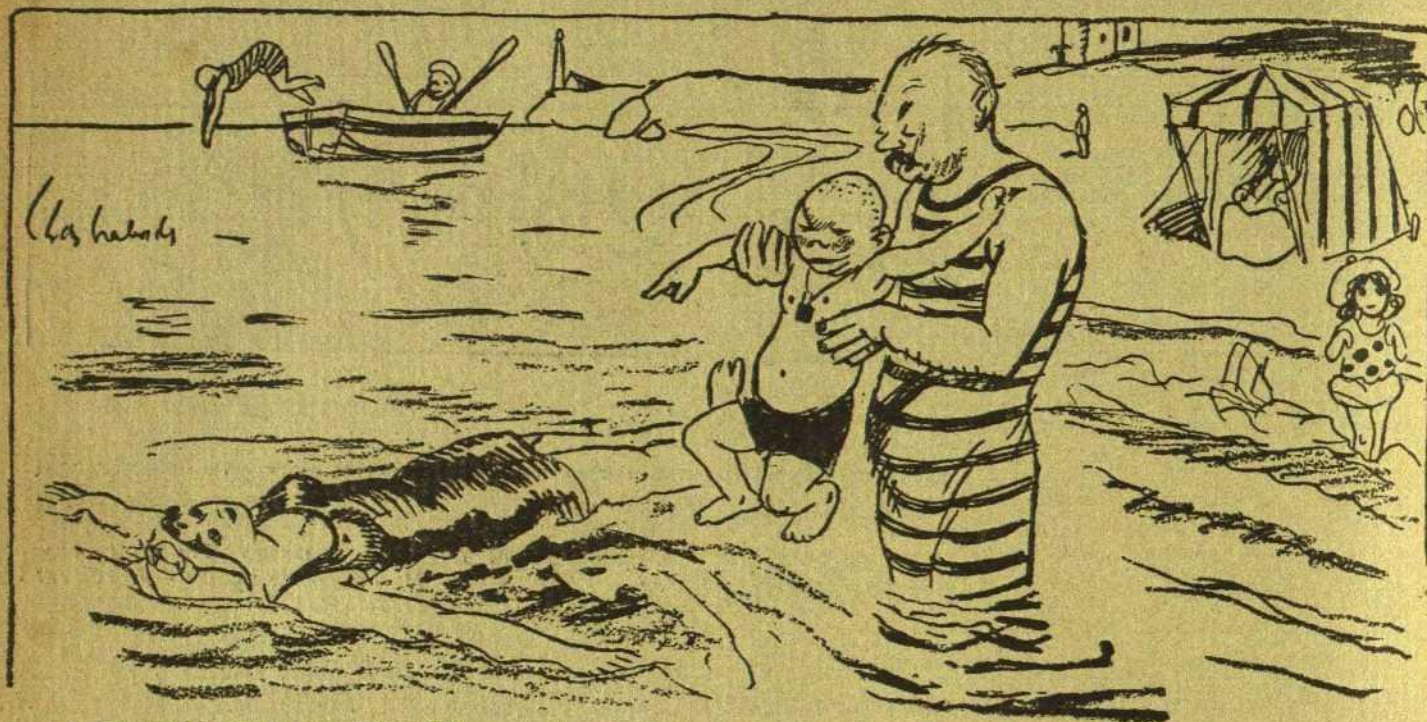

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

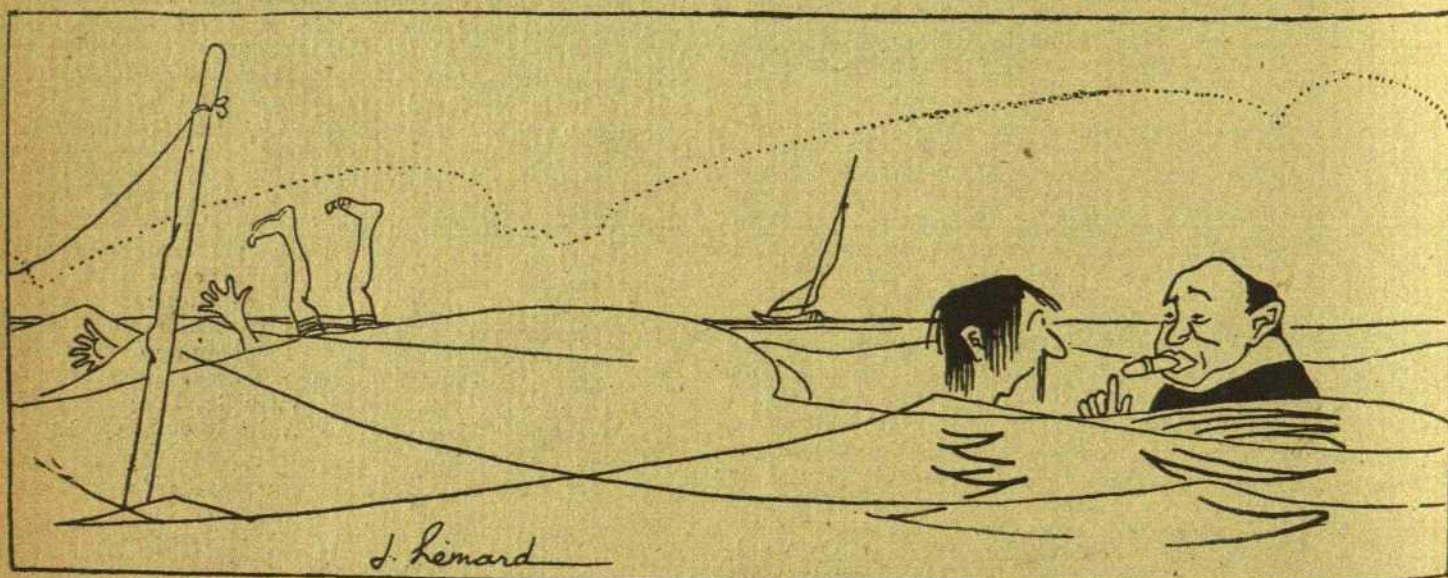
Recomanem que se'ns envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

si. — *Joan Tinyós Llapis:* Això mateix. Per molts anys. — *S. Ipia Verda:* No val. Hi han coses i coses! — *Dardillon:* Ingressa en la Biblioteca Secreta. Ja l'invitarem a l'inauguració. — *Roc Roc:* Ni amb rodes. — *Pac Llonsa:* Macos. Aniràn. Posi's tranquil. — *C. U. Llons Medick:* Ja s'ha publicat, mes, què carai!... Facin un altre! — *Un artista barrilaire:* Anirà que ni en tramvia. I amunt i crits! — *Sominas, K. Det, P. P., S. J. A., J. P. Rabaguet:* Encertat. — *Pere Haquem Phixo:* Aguanti's, home! S'aprofitarà la pensada. — *Busk Raspas:* Caram, quina vermellor! Que té allò? — *Ma-me-mi-mo-mu:* Angela Maria. — *Uns graners que tenen la faba grossa:* Idem. — *Periquito:* En Buendía, trempat per ara. — *El Conde Tatia:* Va, va i va. Catxaça! — *Els inseparables alegres i confiats:* El dit al mig de la llaga. Allò és mansot, mes anirà retocat per no fe'ls-hi un «feio». I no dormim! — *Un fastigós:* Sí, senyor. Això mateix. — *S. Anat:* Entesos. Li ficarem això i tot lo que vulgui. — *Un de nou:* I que té que ser nou, vostè! Encertada. — *Faune Vell:* Amb molt de gust! No faltaria més! — *Ricardo:* Fillet meu, no ens toqui allò. (Allò és el clero.) — *K. K. Dolsa:* Encara riem! Ai que'm trencol! — *S. C. Llapisera:* Per contes de «estiradora» ha de dir «estreta», que no és pas lo mateix. — *Nolo Raias:* Està que parla. Mercès. Allò de primera. I a veure si es treu l'òs, que no està bé a la seva edat. — *Clay Vell:* Es veu que no hi han dificultats per a vostè. — *K. Gar Rito:* Gasti's el duro, cregui'm. — *Akhell:* El quènto va. Lo que no va es el seu descobriment. Li han aixecat la camisa. En Buendía es... Buendía. — *Yousfot Germà:* Ja li vindran, no s'apuri. — *F. Avall Harga:* El tenim de sis maneres. Triarem el millor. Records al company. — *Trenca fils de sastre:* Arxivat i esperant l'hora. — *Un de S. Carlos de la Ràpita:* Aniràn. I no's descuidi la firma, jove. — *Un pocavergonya:* El final es un xic mansot. Potser amb quatre copets!... — *Eduard S.:* Envi la prova i molt serà que no fem fira. Amb lo que ens agrada la palla noval. — *Roberto V.:* Rebut els motius de Vilabella. Dongui records an en Tres Deus. — *Herr Forscher:* Anirà lo de Suïça, la terra de la llet.

== L' HUMOR E STRANGER ==

—Aaa, maco, fes com la mamá. No costa res..
—Oh! sí, però ella du garabaces!

J. Lemard

—No tindria pas un misto?

Estos Microbios

son los que causan la
blenorragia o gono-
rrea y se destruyen con

SYRGOSOL

La Ciència ha donat un pas gegantí

Les eminències mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lents propietats curatives de la Injecció SYRGOSOL, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions). Se garantitza l'acció immediata i sense dolor

DE VENDA

En les Farmàcies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, Vicens
Ferrer i sucursals, etc.

Envia gratuït a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Blenorragia y su tratamiento» dirigit-se a SYRGOSOL, Rambla de les Flors, 8, farmàcia.

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

SARNA-Ronya

Sense bany la cura ràpidament el

ANTISARNIC MARTÍ 2'50 frasc

El més econòmic, segur i inofensiu

De venda en totes les farmàcies, i

Parlament, 17. — BARCELONA

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86. BARCELONA Centres de específics

Les que vulgueu ser «Cuple-
tistes» i aprendre bé el cant
dirigiu-vos a la

Academia Ribé

Assalt, 56, entresol

UN REMEI QUE CURA

En tots, absolutament en tots els casos en que la Debilitat del cervell, la Debilitat sexual (impotència), la Neurastenia, les Afeccions de la medulla, la Vellesa prematura, l'Agotament físic per excessos, la Pèrdua de la memòria i la Debilitat nerviosa, han fet presa d'un individu, la **CURA de BOSTON** (en píldores) a base de substàncies tòniques combinades pel procediment especial **BOSTON** li retornarà sempre la salut perduda

BOSTON CHEMICAL WORKS - WATFORD

Depòsit: Segalà, Rambla de les Flors, 14. **ALSINA**, Passatge del Crèdit, 4. — **BARCELONA**.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
J'ERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

≡ X. GÜ ≡
M.R.

— Caram, Fífil Vostè i jo ens trobem en tots els llocs!
— En tota, no! A lo més en algú qu'atrel